

sposobnostima raditi, da se oni prirodni darovi valjano upotrebe, razviju i umnožaju. Etika kao i nacionalna ekonomija rade o upravljanju sposobnosti i darova; to je njihova zajednička crta. Poznata priča o talentima ilustrira ovu stranu etike vrlo dobro. Veli se tamo: gospodar neki razdijelio je imetak svoj slugama svojim, svakome prema sposobnostima njegovim, pa ih, kad dodje vrijeme, poziva pred sud, da se iskažu, što je koji s povjerenim mu blagom učinio. I tad stječe hvalu onaj, što je povjerenom blago stavio u promet i njime stekao dobit, a teška osuda pada na onoga, koji je povjereni talenat zakopao, te nije donio nikakove koristi. Doista svaka etika promatra život čovjeka s gledišta, kako je baratao sa sposobnostima i darovima svojim, kako se njima služio i kakove je vrijednosti ostvario, jednom riječi: kakovu je sliku života po njima izradio. I narodno gospodarstvo pretpostavlja izvjesne sposobnosti u čovjeka, a uz to i neke prirodne prilike t. zv. prirodno bogatstvo; ali loš bi gospodar bio, koji bi samo ubrao ono, što priroda od sebe daje, pa se zato traži, da čovjek promišljenim i sustavnim radom prirodne darove iskoristi, a ondje, gdje je priroda manje prijazna, da od nje iznudi darove, kojih ne bi sama od sebe dala.

Tako bi se etika i narodno gospodarstvo mogle obuhvatiti pod zajedničkim gledištem ekonomije: obadvima su naime dobra produkti ljudskoga rada i nastojanja, i vrijedno im nije tek ono, što je dano, nego što je valjanim upravljanjem postignuto. Zloupotreba ili nerazborito upravljanje povjerena blaga zove se u etici grijeh, u nacionalnoj ekono-